

gensens indsats af unge kræfter fortsættes mange generationer frem i tiden! Regensen leve!»

Alma mater prises i en udmærket tale af Regensianeren *Scheller-Nielsen*. *Rektor* svarer med en kort, bevæget »Skaal for Regensen«. *V. P.* understreger i en klassisk tale for Stipendiebestyrelsen det faktum at han er en af de største nulevende »akademiske« talere; og Stipendiebestyrelsens formand, professor *Jørgensen*, svarer med endnu et »leve« for Regensen.

Provsten taler morsomt og originalt for de gamle Regensianere — en tale hvori Gaardens laveste embedsmand udi rangforordningen, »*Schrøder*«, er en betydelig ingrediens. Den gamle Regensianer *Bierring* svarer med i hjertelige vendinger at takke Regensen, vort hjem og værn i de unge glade studenteraar. *Bredsdorff* oplæser en glimrende versificeret tale lige efter at man har sunget hans »Nye vise paa en gammel melodi«. Eks-Klokkeren Stud. theol. *Kaj Munk* deklamerede sin historisk-humoristiske »kantate«, der tog forsamlingen helt og holdent.

En lille tapper skare Regensianere spillede et intermedium paa den för tillfället etablerede fjællebodsscene: generalforsamlingsscenen af »Genboerne« og Fortun-scenen af »En Spurv i Tranedans«, instrueret af Vilhelm Andersen.

»Jeg synes, jeg skulde kende de dragter«, sagde Kongen — de var udlaant os af Det kgl. Teater!

Intermezzoet blev livligt spillet og høstede stort bifald. — —

En episode forefaldt lidt senere: H. M. udnævntes højtideligt til æresmedlem af Regensens samtlige vækkerforeninger!! »Er der for fremtiden noget I er uenige om,« sagde Kongen i sin takketale, »saa kom bare op til mig — jeg skal nok ordne de sager!»

Dr. Elmquist talte og *Finnur Jonsson*; *Hakon Jørgensen* overrakte paa Regensianersamfundets vegne Regensen et portræt af *Julius Lassen* — en overordentlig smuk kultegning, som inden længe vil hænge paa salen, paa samme tid et minde om den gamle Provst — Jubilæet og de gamle Regensianere der skænkede det.

Gamle og nulevende Regensianere tale smukt og længe om mange emner — klokken blev 2 — Majestæten har forladt soldet, men vi fortsætter! Hvad husker man af saadan en aften? Vel sagtens helheden. Denne lørdag aften d. 30. Juni 1923 vil for mange, tror jeg huskes som en eenhed; fra porten lukkede sig op for os kl. 9^{1/2} og til kl. 2, hvor indordningen under centralstyret ophørte og mere individuelle tilbøjeligheder gennemtvang deres krav.

Dette helhedsbillede vil huskes. De røde tages konturer mod den disetmørke sommerhimmel — de røde lamper i hvert eneste vindue — de fint tegnede buvinduer som baggrund for gaardens vrimmel af glade Regensianere, og over det hele Rundetaarns straaleglorie og Christian IV's navnetræk.

Saa oprandt søndagen, den mere intime Regensfest. Stor festmiddag over hele huset, baade paa sal, i bibliotek og musikstue: henrivende damer, ypperlig stemning og fortræffelig mad.

En anden tapper flok Regensianere havde lige før middagen opført drøm-

mespillet »Menneskehjerte« paa friluftsscenen i gaarden. Trods stor kritik fra alle hold, bed stykkets forfatter, Regensianeren *Johannes Weltzer*, stykkets instruktør, *Torben Meyer*, stykkets komponist, *Folmer Jensen*, samt skuespillertrup og festkomite — — dog tænderne sammen, knyttede næverne og sagde: »vi vil!! vi vil skabe noget nyt, noget der ved denne lejlighed udgaar fra Regensen. Lad det saa blive rost eller hysset ned: vi har taget vor chance, vi har gjort vor indsats!

Ikke vil vi repetere gamle omkvæd eller koge suppe paa autoriserede afgnavede pølsepinde — — —«

Saaledes omtrent blev der sagt og saadan skete det.

Naa. Efter Festmiddagen aabnedes lindeballet paa salen og (delvis, formelst regnen) paa estraden under Linden og hele den lyse nat svang Regensianerne deres piger — forloveder og hustruer — i overensstemmelse med de bedste lindebalttraditioner. Og solen stod op og festen var slut — — —

Det er skik i ethvert »bedre« referat at »nævne navne«. Her er først de mere prominente lykønskninger:

Julius Lassen, Peter Jerndorf, Studenterforeningen, Studentersangforeningen, Studentefelag Islands, Akademisk skyttekorps, Danske Studerendes Internationale Komite, Professor Chr. Gram, Biskop Helgason, telegrammer fra Regensianere i England og Holland og paa vej til Grønland, fra en mængde danske og islandske Regensianere og mange, mange flere.

Det unægtelig store arbejde der er gjort med at planlægge, forberede og gennemføre disse festligheder har hvilet paa jubilæumskomiteen. Indenfor denne fungerede følgende departementer:

- 1) punchen, administreredes af stud. med. *Lauritzen* og stud. theol. *Høg-nason*.
- 2) bordplaner og ceremoniel, *Scheller-Nielsen* med sine 6 ordensmarskaller.
- 3) illumination, arrangeret af stud. polyt. *Chr. Jensen*.
- 4) komiteens juridiske konsulent, stud. jur. *Madsen*.
- 5) sekretariatet, stud. theol. *Kristianssen* og stud. theol. *Albert Madsen*. ..
- 6) dekoration, ved cand. mag. *Chr. Krogh* og stud. med. *Tønnessen*.

En mand som brugsmanden, stud. jur. *Mikkel Jensen*, spillede i kraft af sin metier en betydelig rolle under overvejelserne af budgettet og forinden større dispositioner blev truffet.

.....
Med denne præsentation vil jeg endnu engang — det kan ikke gøres for tidt — takke mine medarbejdere for udmærket daad. Og jeg vil sige her paa denne plads: Regensen er Jer Tak skyldig — — og omvendt!

Regensen leve!!

Post festum.

Naar en gammel Regensianer skal have noget rigtigt ud af et Besøg paa den kære gamle Gaard, skal han gøre ganske det samme som den, der vil aflægge et Besøg paa sin Fødeegn og i sin Barndoms Have: enten skal han stille og ensom sætte sig derinde og med vemodblandet Glæde lade Minderne drage forbi sin Sjæl, eller ogsaa skal han i Flok med sine Søskende genopfriske de fælles muntre Oplevelser, idet een fremdrager dette, en anden hint Træk, og mangel en Spøg og mangt et komisk Optrin ligesom bliver levende igen; men han skal sky de fremmede Folk, der nu bebor hans Barndoms Paradis, thi de forstyrrer Stemningen og forhindrer Opstaaelsen af den Ejendomsfølelse overfor Stedet, som han for en kort Stund saa gerne vil have.

Saaledes skal man en Hverdag stille gaa ind i Regensgaarden, som jeg ofte har gjort det under et Københavnsbesøg, og sætte sig under Linden, og strax favnes man ind af den ejendommelige Stemning, som det kendte Interiør udøver paa en tidligere Beboer, mens man ligesom lukker Øjnene for, at de, der færdes omkring Træet, bærer andre og ukendte Ansigter.

Eller, hvis det gælder Fest, da maa man ikke komme alene, thi de nye Mennesker vil forhindre Opstaaelsen af den rette Stemning, den som man just kommer for at opleve; kun sammen med en Flok af de gamle Kammerater kan Feststemningen komme frem, saa man glemmer de mange nye Ansigter og de mange Aar, der skiller.

Naar Jubilæumsfestlighederne blev et rigt og skønt Minde for mig, saa skyldtes det i første Række Samværet med saa mange af dem, med hvem jeg levede hine glade og gyldne Dage i Lindens Skygge, og jeg bringer dem alle min hjerteligste Hilsen og Tak.

Men det samme, som jeg siger her for min Aargangs Vedkommende, er jeg sikker paa, vil give Genlyd i andre Holds og Aarganges Hjerter, hver har festet med sine, og hver har set sin egen Lind og sin egen Regens samle dem ind i sit Favntag, og derved har Festen kunnet blive det, den blev.

Derfor, endelig, skylder vi alle Regensen og Arrangørerne vor oprigtigste Tak, og vi gamle, der jo har set og oplevet et og andet i Retning af Festligheder derinde, er enige om, at Nutidens Regensianere ingenlunde er vanslægtede fra sine Fædre. Nu maa man jo naturligvis alle, ældre som yngre, tilstaa, at det er forholdsvis let at sætte noget i Scene paa Regensen; hvor findes der et Sceneri som dér, hvor stemmes man paa Forhaand saa modtageligt som dér, og hvor finder et Festudvalg et saadant Korps af Hjælpere som dér. End ikke en misundelig Jupiter pluvius er istand til at gøre Skaar i Stemningen. Naturligvis undgaar vi gamle ikke at anstille Sammenligninger med: »hvad og hvordan vi vilde have gjort,« men hurtigt enedes vi dog i at vedtage, at vore Indvendinger sikkert bundede i, at vi var ved at blive gamle, og at de 25 Aar, der skilte os fra vor Indflytningsdag, uden Tvivl var Skyld i, at vi hist og her saa Glimt af et nyt Regensansigt, som viste andre Træk end dem, vi kendte og huskede.

Universitetsfesten var naturligvis i enhver Henseende smuk og værdig, og sikkert har kun de færreste bidt Mærke i Sæternissens Bidrag til Jubilæet, og med Kendskabet til Christiani quarti private Liv var der maaske heller ikke noget overraskende i, at han vender sig fra Lavrbærkransen og Vaabendansen med den aabenhjærtige Erklæring: et Barndomstempel vil jeg bygge. Det er ikke ualmindeligt, at der kan paavises et bestemt Forhold imellem Demobilisering og Stigen af Børnefødslerne, og man sender uvilkaarlig en munter Tanke til Christine Munks mange Unger, lige ned til den »kasserede Frøken«.

At vi fik god Mad hos Nimb, constateres kun for en Ordens Skyld; ja, jeg ønsker ikke denne Bemærkning forstaaet derhen, at Restauratøren i den Anledning gaar og venter paa at blive dekoreret, thi naar man ser hen til de Mængder af Stjerner og hidtil ukendte Himmeltegn, som dækkede de gamle Regensianeres Bryst, saa maa det befrygtes, at de forhaandenværende Beholdninger forlængst er opbrugt, saa der er vist intet Haab for hverken Nimb eller os andre, og Kammerraad kan man jo ikke blive mere. Hakon Jørgensen havde lige fra Amerika hjembragt alle Ku-Kux-Klanens Ordensinsignier, og han viste sig som en ivrig Agitator for denne Institutions absolutistiske Tendenser ved ganske at undertrykke den frie Tales Brug i Forsamlingen, samtidig med at han selv lod Munden løbe med tvetydige amerikanske Historier. Men nu kender vi ham til en anden Gang, — ogsaa uden Fjærnidentificering. I de sammenklumpede Klikker gik forøvrigt Snakken upaaklageligt, og skønt de tilstedeværende »afdøde« talte Exemplarer paa 80 Aar, syntes de alle spillevende. Naar Skaaltaler blev forbudt ved denne Lejlighed, var det forsaavidt kun godt, som Saucen vilde være bleven gansk ødelagt, men man kommer i samme Anledning til at tænke paa, om det ikke vilde være praktisk her til Lands, om de almindelige staaende officielle Taler indskrænkes til en kort fastslaaet Formel. Det vilde løfte disse op i det traditionelles kølige og afklarede Luft og befri Tilhørerne for mange Kvaler.

Det vilde maaske være et noget for kraftigt Udtryk at bruge, hvis man betegnede Lampetoget fra Studiegaarden som imponerende, men de, der var, gjorde deres bedste for at »være et helt Regiment«, og det overlodes til Publikum paa Frueplads at afgøre, hvilket Hold blandt Jubilanterne der havde mest »Blus paa Lampen«.

Regensgaarden var smuk og festlig, og Rumforholdene satte af sig selv Grænser for Pladsrigeligheden. Man sad — rent ud sagt — paa hinanden, og det kan ikke forundre nogen, at foretagsomme Sjæle blandt Ungdommen efterhaanden satte sig baade i Punschebollerne og under Bordet. Naa, maaske »Punsch gjorde och sitt till«, som Glunten siger, og hele Gaarden duftede strax ved Indtrædelsen af Arrakspunsch. Majestætens Nærværelse satte, som Klokkeren meget træffende sagde, Kronen paa Værket, og Allershøjstsamme klarede som en ægte Student de noget vanskelige Situationer, som Aftenen frembød. Navnlig tror jeg, Kongen var glad ved at blive Bøhmisk Adelsmand, og da Gildet jo foregik under aaben Himmel udsatte han sig ikke for at blive behandlet efter bøhmisk Adelskik. (Se: Bloch's Verdenshistorie, Beg. af Trediveaarskrigen.)

Naar Festudvalget nu bagefter tænker sig om, tror jeg det vil give mig Ret i, at Friluftskomedie vanskeligt bliver hørt ved et Sold, samt at lidt Musik vilde have samlet Opmærksomheden noget mere om Taler og Sange. De høj-røstede Snakkesalighed vilde have forenet sig som afpassede Boller til Messing-, suppen, og der kunde saa maaske være blevet Raad til lidt mere Opmærksomhed under Talerne, endogsaa de allerlængste og mest kedelige; for de rent ud sagt »fremhviskedes« Vedkommende var Slaget i alle Tilfælde tabt. Jeg tror imidlertid, at et Sold under de givne Forhold vanskeligt kunde være foregaaet paa en smukkere Maade, og jeg maa endnu engang over for Klokkeren udtale min Beundring og Glæde over den rolige og værdige, ja, Regensen og samtlige Regensianere værdige, Maade, hvorpaa han udfyldte sin for en ung Mand ingenlunde lette Plads.

Min Kompliment, Hr. Okkels.

Et Skaar i Glæden for os gamle var det, at vi maatte savne vor kære gamle Provst, men jeg haaber, at han i sit landlige Opholdssted har følt sig om-bølget af vore kærlige Tanker, der netop ved en Lejlighed som denne i saa rigt Maal strømmede ham imøde. Han og hans Hustru høre for os sammen med Billedet af Regensen, saadan som vor Regens var i de gode gamle Dage.

A. G. J. Elmquist.

„Kantate“.

Fremsagt af Forfatteren ved Regensens 300 Aars Jubilæum
den 30. Juni 1923

Da sagde Niels Hemmingsen fra Errindlev til

Kongen:

»Men dette har jeg skuet under Solen,
at Løbet ikke er de Rappes, Kampen
de Tapres ej, og Brødet ej de Viser,
ej heller Velstand de Forstandiges —
men alt er Tomhed, Jagen efter Vind.«
Da stod Kong Frederik længe taus, men spurgte
saa:

»Sig mig, Hr. Niels, naar alt er idel Tomhed,
til hvad er jeg da Konge?«

Hvortil Niels Hemmingsen svarede:

»Just til at raade Bod derpaa, min Drot.«

— »Hvordan?«

— »Saadan, at dog i nogen Maade,
hvor I regerer, Løbet bli'r de Rappes,
Kampen de Tapres, Brødet de Forstandiges.«

— »Hvem er da det, som Prædikerer kalder
de Vise, de Forstandige — er det
hos os Studenterne?«

— »Det er dem ikke,
men, Herre Drot, det kunde *blive* dem.«
— »Hvorledes det.«

— *Hvis Brødet blot blev deres,*
hvis de fik Lov til uden Næringssorg
at dygtiggøre sig til Aandens Gerning.
Ej Danskens Hjerne er at kimse ad.
Det skulde vise sig til Held og Hæder,
de *blev* »forstandige«, blev Brødet deres.«
Da mæled Kongen tankefuld: »Hr. Niels,
endog paa Lollandsk kan man tale vel.
Studerterne vil vinde ved at hægges.
Nuvel! en Prøve! *jeg* bespiser dem.«
— »Min Konge, Føde nydt i Regn og Slud
paa aaben Gade virker liden Gavn.«
— »Nuvel! saa vil jeg bygge dem et Hjem,
en Borg med Port og tykke, lune Mure;
der skal de faa det som i Paradis.«
— »I Paradis! ak ja! hvor uden Klæder
man gaar og højst studerer Figenblade.«
— »Nuvel! saa giver jeg dem Maanedspenge
til Tøj, til Blade og til Bøger med.«
Da faldt Hr. Niels paa Knæ og stammed bleg:
»Min Drot, dér digted Danmark I en Fremtid,
gav det en Perle uforgættelig.
En Stikling af det stolte Kundskabstræ
skaar Rod i Eders Kongelund og voxer.
Under dets Krone skal dets Sønner sidde
og vexle Tanker eller tyde Tegn,
stave sig frem i Visdoms svære Sprog,
lodde det dybe, maale det høje, prøve — —«
— »Men de skal ogsaa drikke,« sagde Kongen.
Da lo den lærde Lollik: »Lad langs Muren
da slynge sig af Livets Træ en Ranke,
hvis Blades dunkle Lød i Solfaldsstrime
skal lokke Svendens Lyst til Bægret frem!«
Men nu blev Kongen ivrig: »Ogsaa, Niels«
— han glemte Hr. af bare Iver — »skal de
forstaa sig paa at kysse Pigerne.«
— »Frygt ej! hvor Liv og Kundskab voxer sammen,
vil denne Visdom ogsaa efterleves.«
— »Det li'er jeg godt,« sa' Kongen. »Maa de
danse?«
— »En enkelt Gang om Aaret gaar vel an.«

— »Saa skal saa fint og lindt de Dansen træde,
at vi vil kalde det for Lindebal.

Den Nat faar Tykke Brahe skaffe Godtvejr.«

— »Men Æren for det alt er eders, Herre.«

— »Jeg gør det ikke til min egen Hæder;
jeg vil ej takkes, vil ej mindes for det.
Til Danmarks Velfærd har jeg vi't mit Liv.
Og dog er Tanken skøn. Jeg undte næsten
Skjoldungeætten Æren.«

— »Ædle Konge,

for god, for ydmyg. Gud har hørt jer Bøn.
Øv I da Daaden. Gud vil saa det mage,
at eders Søn engang skal roses for den,
og Traditionen vil besynge ham.«
Da smilte Kongen. Og det Særsyn indtraf,
at Frederik den Anden stod og raabte
Hurra for — ja, for Christian den Fjerde.
Saa hil dig da, Regens, Kong Christians Gaard,
du gamle, sjove, maleriske Borg,
sløret af Aftenminders Blomsterstøv,
besprængt med Haabets friske Morgendugg,
rodfæstet i vor Middelalders Jord
med Strøggets Biler susende forbi dig,
et Fortidslevn, hvem Fremtid hører til.
For, trende Sekler siden blev du rejst.
Som dengang er du endnu lige ung,
og dine Børn som dengang lige unge,
Unge, der aldrig ældes, aldrig dør.
Du gjorde ej din Konges Tro til Skamme.
Ved Diskussioner paa Latin til Røræg
har sindrigt mangan Gaade du besvaret.
Og Privilegiet paa at skaffe bort
det døde og forpestede og raadne
og holde Byen ren var lang Tid dit.
Naar der var Nød og Svenskere paa Færde,
holdt ej du dine Sønner ræd tilbage.
I mer end Posthusfejder var du Helt.
Fra dig blev talt til baade Drot og Folk
klogt Ord, kækt Ord, lunt Ord. »Genboer«. Ploug.
Og Sandhedsviljen var din Lampes Aand:
Døden og det dødes Liv og Livet
blev Studentens Forsken undergivet.
Alt, hvad Skaberkraftens Lys blev brudt i,
skrev sit Spektrum paa Regensens Felt.

Søren Kierkegaard og Maggiduddi
slutted Forbund under Lindens Telt.
Dine Sønner skal i Fremtids Dage
ej for Fortids Fæller staa tilbage.

Og derfor vil vi hylde dig i Dag,
du ens, trehundredaarige Regens,
og bringe dig i denne Mindetime
vort Hjertes Hilsen og vor Tankes Tak,
der aander ud i Stræben mod et Løfte:
at love ved vor Ungdom som en Ed
at ville leve Livet, Guden gav os,
dig værd til Danmarks Ære.

Kaj Munk.

Tale for Christian den Fjerde.

Af Kaj Bredsdorff.

Ja, mig det altsaa tilfaldt, mine Herrer,
at holde Talen for Christian den Fjerde,
jeg siger *Talen*, thi en saadan Tale nødes
man holde, naar paa dette Sted man mødes,
jeg siger *mødes*, thi nu *bor* vi her ej mere,
den svandt, den svandt den gyldne Tid desværre,
jeg siger *gyldne*, skønt vi ej spandt Guld,
og skønt vor Pung var hel're tom end fuld,
jeg siger *fuld*, man ej sig føle krænket,
jeg mener dermed ikke just beskænket,
beskænket siger jeg, ak, men en ganske
lille en paa Lampen, det kunde hænde kanske,
paa *Lampen* siger jeg, hvad dermed menes,
derom kan vel vi Regensian're enes.
Regensianere jeg siger, thi i Aften
genfødtes atter vi i Druesaften —
jeg siger *Drue*, men jeg mener kuns
vor egen gamle hjemmebrygte Puns,
jeg siger *hjemme*, Brødre, thi herinde
vi hjemme haver under grønne Linde,
jeg siger *Linde*, men jeg mener vel
dog kun den ene, store, Linden selv,
jeg siger *store*, thi *stor* er den vorden,
dens Grene skygger over hele Gaarden,

jeg siger *skygger*, og jeg mindes grant
 de skønne Timer, under den hensvandt,
 jeg siger *svandt*, men burde sige svinde,
 thi just i Aften er vi jo herinde,
 jeg si'r i *Aften*, og jeg mindes om,
 hvad jeg begyndte med, hvorfor vi kom,
begyndte siger jeg, men — mine Herrer,
 det blev jo kun Begyndelsen desværre,
desværre siger jeg, thi saadan Snak som denne
 den skulde ogsaa gerne ha' en Ende,
 jeg siger *Ende*, mener dermed Slut,
 thi nu jeg opbrugt har mit sidste Krudt,
 jeg siger *Krudt*, thi ber jeg Dem i Hast
 at synge: Christian stod ved højen Mast,
 jeg siger *Mast*, men mener Rundetaarn,
 deroppe fik han Lyst at bygge Gaarden,
 jeg siger *Gaarden*, og jeg mener denne her'e,
 som byggedes af Christian den Fjerde,
 jeg siger *byggedes* (og vil ej lyve)
 den 30te Juni sejsten tre og tyve.
Hil være da den Konge og det Aar,
som aldrig glemmes i den røde Gaard.

Regensianerne 1895—1919.

Biografier

samlede i Anledning af Regensens 300 Aars Jubilæum
 af

Knud Larsen og Kristian Müller.

I Anledning af Regensens nu veloverstandne 300 Aars Fest har Hr. Boghandler Busck haft den udmærkede Tanke at udsende en Samling korte Biografier over de sidste 25 Aars Regensianere, og har formaaet to velkendte yngre »afdøde« Regensianere Kristian Müller og Knud Larsen til at paatage sig det store Arbejde at faa samlet Stoffet sammen og sætte det i Form.

Resultatet foreligger i en smuk og statelig Bog »Regensianerne 1895—1919«, som det er mig en Glæde her at henlede alle deres Opmærksomhed paa, som endnu ikke har stiftet Bekendtskab med den. Den er tilegnet alle Regensianeres gode, trofaste Ven, Regensens Provst fra 1896—1918, Professor Julius Lassen og er forsynet med et Billede af ham, gengivet efter et Maleri af Hans Nicolai Hansen, foruden en Gengivelse af et meget smukt Billede derinde fra Gaarden af Jens Vige.

Paa 283 Sider er biograferet i alt ca. 1100 gamle Regensianere. De allerfleste af Biografierne er forsynet med Fotografier, og saa er Bogen endda ikke fuldstændig. Det har i mange Tilfælde været vanskeligt, i nogle Tilfælde ganske umuligt, at faa opsporet de gamle Regensianere, som man ønskede Oplysning om. Nogle er døde, mange er vel bortrejst fra Landet uden at have efterladt sig Spor; men det er navnlig den ellers saa anerkendelsesværdige Skik, at erstatte de almindelige -sen Navne med andre, der har gjort Udgiverne Knuder. Mange i deres Regenstid velkendte Medlemmer af vort lille Samfund har senere fornummet sig i et for deres Regenskammerater ukendeligt Navneskjul; hvor mange fra den Tid, de boede paa Gaarden, ved nu, at Jensen kan betyde Hind, Nielsen Vendel og Larsen det Navn, der staar under disse Linier. Naar Resultatet er blevet saa smukt, som det er, skyldes det den enorme Flid, som Forfatterne har lagt for Dagen og deres store Hittepaasomhed, naar det gjaldt at finde de rette Steder, hvor Oplysning kunde faas. Alt forhaandenværende statistisk Materiale synes at være blevet gennemtravlet; ad talrige Veje er Oplysninger indhentet, og nu kan man altsaa have den Fornøjelse at sidde og smile genkendende til det ene og det andet Ansigt; mange af dem er for Resten temmelig uigenkendelige.

Men navnlig dukker der jo Billeder og Situationer op fra ens egen Tid, som med eet Slag bringer Livet paa den kære, gamle Gaard lyslevende frem i ens Erindring. Man glæder sig over at kunne følge sine Venner og Samtidige ud i Livet, ud fra de røde Mure; men man glæder sig maaske endnu mere ved igen- nem Portrætterne og Navnene ligesom at lade sig føre stille tilbage i Tiden, ind til Gaarden, til Salen eller til de smaa, hyggelige Værelser, hvor Snakken gik lystigt eller alvorligt mellem Venner, og hvor Livet gled saa let og saa herligt. Naa, en stille Vemod kan jo ogsaa stundom gribe en, naar man ser, hvor mange der er gaaet bort, nogle af dem maaske, som forekom en de aandelig og legemlig stærkeste og mest modstandsdygtige over for Livets Kampe.

Alt i alt skal det siges: en lykkelig Idé er blevet lykkeligt ført ud i Livet, og vi skylder saa vel Forlæggeren Hr. Boghandler Busck, der saa vist ikke spinder Guld paa en saadan Forlagsgenstand, som de to flittige Samlere, stor Tak, fordi de har villet paatage sig det store Arbejde. Det vil kun være naturligt, om Bogen finder Vej til mange gamle Regensianeres Bogreol.

Otto Bjørneboe.

Af Professor Fabricius' Bog: »Regensen gennem hundrede Aar« forelaa som bebudet 1. Hefte til Jubilæet, de to sidste Hefter kan ventes i Efteraaret, og naar de foreligger, skal vi bringe en nærmere Omtale af dette Værk.

I Anledning af Regensens Jubilæum har Vilhelm Tryde udsendt et nyt Kunstblad efter Svend Hammershøjs Maleri af Regensgaarden set fra den ny Fløj.

Det er et smukt og stemningsfuldt Billede, og Prisen er overkommelig, nemlig 12 Kr.

Sammenkomsterne paa Regensen.

Efter Sommerferien er Regensiansamfundet atter begyndt paa sine Spilleaftener paa Regensen. Lørdag d. 1. September spilledes for første Gang, og der fortsættes som sædvanlig med at spille den første Lørdag i hver Maaned.

Mod Slutningen af Vinteren var Antallet af Deltagere i glædelig Stigning, og Bestyrelsen haaber, at Interessen for disse fornøjelige Aftener stadig maa vokse.

Vinderen af Gyldendals store Litteraturpris, Forfatteren Johs. Anker Larsen, er gammel Regensianer (fra 1898).

Udkommen er: Regensianerne 1895-1919 samlede i Anledning af Regensens 300 Aars Jubilæum

af

Knud Larsen og Kristian Müller

Pris hæftet. **15 Kr.**

- indb. **20 -**

Regensens Visebog

Ny Udgave

Pris indb.. . . **2 Kr. 50 Øre**

Fabricius: Regensen gennem hundrede Aar

3 Hæfter à **3 Kr. 50 Øre**

ARNOLD BUSCK,

Kjøbmagergade 49.

Indmeldelser til Regensiansamfundet modtages af Samfundets Kasserer, Overretssagfører *Oluf Petersen*, Herluf Trollesgade 16 A, og af Boghandler *Arnold Busck*, Kjøbmagergade 49. Kontingent: 4 Kr. aarlig.

Udgivet af *Regensiansamfundet*.

Redigeret af Prokurist *Kristian Müller*, Røddinggade 9. Kbhvn. B. Telf. Vester 5279 x.